

capo II

Tři řeky v horách pramení, vodu z nich můžeš pít,
do skály vyrej znamení, v sobě nech písňě znít.
Ty řeky v horách neznaj čas, valí se k nížinám,
odnáší cestou kousek z nás, co vlastně, sám se ptáš.

R: Tam někde v dálce bez lidí, kde mosty strhnul říční proud,
řekneš si, to se uvidí, kam se hnout.
Koukneš se zpátky do všech dnů, kudy jsi vláčel ten svůj kříž
,
konečně sobě a svým snům uvěříš.

Na slunci oči zabolí, dálka je modrý dům,
pohladíš stinný údolí, vítr tě vrátí snům.
Zakrouží káně oblohou a chtěl bys být mu blíž,
pro ty, co dál už nemohou, naději vyprosíš.

R: Tam někde v dálce bez lidí, kde mosty . . .

Větrný housle slyšíš hrát, krajem jde vábení,
můžeš se na zázraky ptát i trávy spálený.
Jednou, až řeky promluví a poruší svůj řád,
světlo a stín se domluví a ty se vrátíš rád.

R: Tam někde v dálce bez lidí, kde mosty . . .